

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vitál István Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Vitál István ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű felperesnek - dr. Hazai Ágnes jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 21-én meghozott 4.P.22.615/2010/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, az alperest kereseti illeték megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzi és megállapítja, hogy a le nem rótt 62.700 (hatvankétezer-hétszáz) forint kereseti illetéket az állam viseli.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az I. rendű és II. rendű felperes 2010. április 27-én előterjesztett keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár jogcímén fele-fele arányban 205.650 Ft és ennek 2009. november 12. napjától járó kamata, továbbá a II. rendű felperes 39.000 Ft vagyoni kára és ennek kamata, illetve az I. rendű felperes 500.000 Ft, a II. rendű felperes 300.000 Ft nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját és összecszerúságét. Előadta, hogy a perbeli rendkívüli haláleset miatti közigazgatási eljárásban nem járt el jogellenesen, ugyanis az irányadó 1/2006 ORFK utasítás

rendelkezéseinek megfelelően folytatta le az eljárást. A felperesek nem vagyoni kárigényét eltúlzottnak találta, mert Zsiga Istvánnal a kapcsolatot nem is tartották.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 602.825 Ft-ot, ebből 102.825 Ft után 2009. november 12. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, a II. rendű felperesnek 441.825 Ft-ot, ebből 141.825 Ft után 2009. november 12. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte az alperest a felpereseknek 50.000 Ft perköltség, valamint külön felhívásra az államnak 62.700 Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésre.

Ítéletének indokolásban hivatkozott a Pp. 164. §-ára, Ptk. 339. § (1) bekezdésére, a Ptk. 349. § (1) bekezdésére, a Ket. 50. § (1) bekezdésre és az 1/2006 ORFK utasításra. Rögzítette, hogy az alperes jelen eljárása során közhatalmi tevékenységet gyakorolt, valamint, hogy a felpereseknek káruk elhárítására jogorvoslati jog nem állt rendelkezésre. Megállapította, hogy a felpereseknek - az alperes által sem vitatottan - káruk keletkezett az ismeretlen személy eltemettetésével.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az ellátott személy - már megtalálásakor is - kommunikációra képtelen volt, így személyazonosságáról közvetlenül nyert információ alapján sem a mentőszolgálat, sem a kórház nem győződhetett meg. Az alperes - ennek ellenére - az elhunyt személy személyazonossága megállapítására semmilyen bizonyítási eljárást nem folytatott le, a halottnál talált személyazonosító iratokat erre elegendőnek találta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a tényállás felderítésre vonatkozó kötelezettségét megsértette, mert nem vizsgálta, hogy a személyazonosítás alapjául szolgáló iratok valóban alkalmasak voltak-e az elhunyt azonosítására. Mulasztott tehát az alperes, amikor nem vizsgálta, hogy az elhunyt személynél talált igazolványok elvesztését, eltulajdonítását vagy megsemmisülését bejelentették-e, illetve az a nyilvántartásba bejegyzésre került-e.

Az elsőfokú bíróság az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben állónak találta a felperesek temetéssel felmerült költségeiket, illetve a téves halálhírral okozott érzelmi megrázkódtatást. A felperesek kárukat okiratokkal igazolták, illetve az elsőfokú bíróság mérlegeléssel elfogadta a halotti tor, a koszorúk és az utazás költségeként érvényesített összeget. Késedelmi kamat fizetésre az alperes a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján köteles.

Az elsőfokú bíróság nem találta eltúlzottnak a nem vagyoni kárigényt. Az általános élettapasztalatok alapján, az a felpereseknek a testvérük elvesztése, majd halottnak hitt hozzátartozójuk feltűnése miatti megrázkódtatás, lelki sérülés kompenzálására megfelelően szolgál.

A pervesztes alperest az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltség viselésére kötelezte, ami kereseti illetékből és mérlegeléssel megállapított felperesi képviselői munkadíjból állt. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy bár észlelte az alperes költségvetési szerv, azonban az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (2) bekezdésében megkívánt nyilatkozat hiányában a személyes illetékmentesség nem illette meg.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletnek a kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezése megváltoztatását kérte akként, hogy illetékmentességére tekintettel a másodfokú bíróság mellőzze az alperes illetékfizetésre kötelezését (Itv. 5. §

(1) bekezdés c) pont). Fellebbezéséhez csatolta azon nyilatkozatát, hogy vállalkozói tevékenységet nem folytat, eredménye után költségvetési befizetésre nem volt kötelezett. Kérte fellebbezése tárgyaláson kívüli elbírálását.

A felperesek érdemi fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő, Pf/3. sorszámú észrevételükben tárgyalás tartását nem kérték.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján - fellebbezés hiányában - nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest marasztaló és a felperesi képviselői munkadíj megfizetésére kötelező rendelkezését.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az Itv. eljárás megindítása iránti kérelem előterjesztésekor (2010. április 27.) hatályos rendelkezései alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését (Itv. 3. § (4) bekezdés).

Az alperes az 1992. évi XXXVIII. törvény 87. §-ára tekintettel és az alapító okirata szerint költségvetési szerv. Az kétségtelen, hogy az illetékmentességnek az Itv. 5. § (2) bekezdésében meghatározott feltételei meglétéről nem nyilatkozott, erre az elsőfokú bíróság sem hívta fel. A fellebbezéséhez azonban már becsatolta a nyilatkozatát arról, hogy vállalkozási tevékenységet nem folytat, eredménye után a központi költségvetésbe befizetési kötelezettsége nem keletkezett.

Az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint a költségvetési szerv teljes személyes illetékmentes, az Itv. 5. § (2) bekezdésben megkívánt feltételekről az Itv. 5. § (3) bekezdésben előírt módon a fellebbezésében az alperes nyilatkozott. Az Itv. 5. § (3) bekezdésében meghatározott határidő elmulasztásához a törvény jogkövetkezményt nem fűzött, az alperes késedelmes teljesítése ezért az illetékmentessége elvesztését nem eredményezte, ebből következően eljárási illeték megfizetésére nem kötelezhető.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest eljárási illeték megfizetésére kötelező rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesülő alperest mentesítette az eljárási illeték fizetésének kötelezettsége alól, valamint megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli (6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. §).

Igazolható költség, amelyről a másodfokú eljárásban rendelkezni kellett volna nem merült fel. A fellebbezési illetékről az Itv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § szerint határozott a másodfokú bíróság.

Budapest, 2011. június 7.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Madarász Anna s.k.
bíró

Dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: